

ville jo ikke ændre vores politik i forhold til det, der sker, på baggrund af et tal. Forestillede hr. John Dyrby Paulsen sig, at hvis vi fik et eksakt tal, som en dansk forskergruppe så kunne beregne meget bedre end alle andre, ville vi med det samme ændre vores strategi i Irak?

(Kort bemærkning).

John Dyrby Paulsen (S):

Nej, jeg er enig med hr. Søren Espersen i, at det er svært at fortryde med tilbagevirkende kraft. Og det lader sig slet ikke gøre i Irak.

Men det, der jo er interessant, er, hvis man kunne få en viden om, hvad det er for nogle katastrofer, man har forårsaget, hvad det er for nogle ekstra tab af menneskeliv, man har forårsaget, fordi man ikke har haft den viden, som man kunne få ved nye undersøgelser. Det er jo det, der er interessant, altså at forebygge fremtidige begivenheder af den her art, fordi man så ved, hvad det kommer til at koste i menneskeliv.

Derfor er det jo ikke ligegyldigt, om det er 60.000 eller 70.000, eller om det er 600.000 eller 700.000. De sidste tal er unægtelig noget mere uhyggelige end de første – og det betyder ikke, at det første tal er ligegyldigt. Men når det er så stort et tal, som det er i The Lancet-undersøgelsen, må det da for søren vække bekymring, og der må da være en alarmklokke, der ringer, så man siger: Skulle vi ikke prøve at få undersøgt det her nærmere, så vi kan bekræfte eller afkræfte det meget store tal?

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Jeg vil igen understrege, at jeg ikke fortryder noget i forhold til Irak, og at Dansk Folkeparti ikke fortryder noget i forhold til Irak.

Men det med tabstal i en krig er jo – det forsøgte jeg også at sige før – en underlig, udefinerbar størrelse. Englænderne bombede Dresden, og det kostede 35.000 mennesker livet. Og man kunne så sige: Var det et tabstal, et dødsfald for meget? Det vil jeg da ikke sige. Det ved jeg da ikke om det var. Det kan være, det var nødvendigt for at vinde krigen. I den japanske krig mistede japanerne 1 million mennesker. Var det et tabstal for meget? Det ved jeg ikke; det var en del af krigen.

Så det er noget underligt, udefinerligt noget. Og hvor mange dødsfald var der for meget ved Stalingrad? Var hvert dødsfald ved Stalingrad også et for meget, sådan som udenrigsministeren sagde? Det ved jeg da ikke.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til ordføreren. Og den næste ordfører er hr. Lars Barfoed.

Lars Barfoed (KF):

Når man hører debatten her, skulle man næsten tro, at der er nogen, der har ment, at Folketinget skulle bruge sidste del af den her eftermiddag til at lege den quiz, der hedder »Tænk på et tal«. For sådan lyder det, når der bliver stillet spørgsmål under debatten. Så skal vi stå her på talerstolen og gætte på et tal. Og hvis det ikke var, fordi det er så tragisk en baggrund, nemlig de mange tusinde døde i Irak, så er det jo næsten morsomt, at man forsøger at bruge Irakkrigen til at lege »Tænk på et tal«. Jeg synes, det er absurd, at vi skal lege den leg på baggrund af de mange tragiske dødsfald, der er i Irak. Men sådan er det åbenbart.

Beslutningsforslaget går ud på, at vi nu fra dansk side skal initiere en ny undersøgelse af overdødeligheden i Irak. Og man referer jo så, kan man sige, i beslutningsforslagets bemærkninger meget loyalt, at der er vidt forskellige bud på, hvor store tabstallene og overdødeligheden i Irak har været i forbindelse med krigen.

Jeg synes egentlig, at den meget store spredning, der er i de tal, som er gengivet i bemærkningerne, taler for sig selv – og taler stærkt imod, at vi nu fra dansk side skulle initiere en undersøgelse, som så viser et nyt tal, man kan forholde sig til. Jeg vil sige, at det i hvert fald er temmelig naivt at tro, at fordi vi i Danmark vælger at bruge 1 mio. kr. på at foranstalte en international undersøgelse, skulle alle andre bøje sig i støvet, fordi vi nu har været nede i Irak og fundet den endelige sandhed om overdødeligheden. Selvfølgelig kan vi ikke det, og derfor er det meningsløst at sætte det her i værk. Hvorfor skulle en dansk initieret undersøgelse dog kunne rydde alle andre undersøgelser til side?

Kl. 16.10

Så den ene grund til at afvise forslaget er, at det i sig selv er meningsløst og naivt at tro, at vi kan komme med en endelig sandhed på det her område.

Den anden grund – den har andre jo også berørt under debatten – er, at intet vil ændre sig, hvis vi gennemfører sådan en undersøgelse. Intet vil ændre sig. Der vil ikke være nogen, som genopstår fra de døde. Uanset hvor mange der er døde, er det en tragedie, at de er døde. Der er ikke noget, der vil ændre sig historisk, når vi ser